УДК 070:81’42:316.7
DOI https://doi.org/10.31392/cult.alm.2026.3.28

Висоцький Анатолій Васильович,
доктор філологічних наук,
професор кафедри української мови
Українського державного університету імені Михайла Драгоманова
orcid.org/0000-0003-3874-7743
a.v.vysotskyi@udu.edu.ua

СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКОМОВНЕ МЕДІАМОВЛЕННЯ: ЦІННІСНО-СМИСЛОВІ ОРІЄНТИРИ, КОМУНІКАТИВНІ МОДЕЛІ, ЛІНГВІСТИЧНИЙ ВИМІР

У статті досліджується сучасне українськомовне медіамовлення як важливий чинник культурної комунікації, трансляції суспільних цінностей та конструювання національної ідентичності в умовах цифрової трансформації медіапростору та повномасштабної війни. Обґрунтовано необхідність переходу від переважно нормативного розуміння функціонування української мови в медіа до її осмислення як культуротворчого та комунікативного ресурсу. На матеріалі медіапродуктів «Суспільного Мовлення» та «Української правди» здійснено порівняльний аналіз ціннісно-смислових орієнтирів, комунікативних моделей і мовно-стилістичних практик сучасного українськомовного медіамовлення. Визначено специфіку двох моделей медіакомунікації: інституційно-суспільної та авторсько-мережевої. Встановлено, що в першій домінують суспільна відповідальність, правова культура, достовірність, експертність та орієнтація на суспільний інтерес, тоді як друга виразніше актуалізує відкритість, публічну підзвітність, критичність, персоналізацію та діалогічність. Показано, що мовна організація обох моделей поєднує нормативність української мови з елементами розмовності, експресивності, оцінності та професійної термінології. Така взаємодія засвідчує трансформацію традиційних меж між інституційним і повсякденним дискурсами та формування нових моделей медійної культурної комунікації. Особливу увагу приділено оцінній лексиці, метафоричним конструкціям, розмовним елементам, іншомовним вкрапленням, повторюваності й іншим характеристикам усного медіамовлення як засобам конструювання смислів і взаємодії з аудиторією. Обґрунтовано, що сучасне українськомовне медіамовлення виконує не лише інформаційну й комунікативну, а й культуротворчу функцію: репрезентує суспільні цінності, актуалізує національну мовну ідентичність, формує моделі публічної поведінки та сприяє культурній консолідації суспільства.

Ключові слова: українськомовне медіамовлення, медіадискурс, медіалінгвістика, ціннісно-смислові орієнтири, комунікативні моделі.

Vysotsky Anatoliy,
Doctor of Philology,
Professor at the Department of Ukrainian Language
Dragomanov Ukrainian State University
orcid.org/0000-0003-3874-7743
a.v.vysotskyi@udu.edu.ua

CONTEMPORARY UKRAINIAN-LANGUAGE MEDIA BROADCASTING: VALUE- AND MEANING-BASED GUIDELINES, COMMUNICATIVE MODELS, AND THE LINGUISTIC DIMENSION

This article examines contemporary Ukrainian-language media discourse as an important factor in cultural communication, the transmission of social values, and the construction of national identity amid the digital transformation of the media landscape and a full-scale war. It justifies the need to shift from a predominantly normative

© Висоцький А. В., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

understanding of the Ukrainian language's role in the media to viewing it as a culture-forming and communicative resource. Based on media content from "Suspilne" and "Ukrainska Pravda", a comparative analysis was conducted of the value- and meaning-based orientations, communicative models, and linguistic and stylistic practices of contemporary Ukrainian-language media discourse.

The specific characteristics of two models of media communication were identified: the institutional-public model and the author-network model. It was found that the former is dominated by social responsibility, legal culture, reliability, expertise, and a focus on the public interest, while the latter more clearly emphasizes openness, public accountability, critical thinking, personalization, and dialogue. It has been shown that the linguistic organization of both models combines the normative aspects of the Ukrainian language with elements of colloquialism, expressiveness, evaluativeness, and professional terminology. This interaction attests to the transformation of traditional boundaries between institutional and everyday discourses and the formation of new models of media-based cultural communication.

Particular attention is paid to evaluative vocabulary, metaphorical constructions, colloquial elements, foreign-language loanwords, repetition, and other characteristics of spoken media discourse as means of constructing meaning and interacting with the audience. It is argued that contemporary Ukrainian-language media discourse fulfills not only an informational and communicative function but also a culture-forming one: it represents social values, reinforces national linguistic identity, shapes models of public behavior, and promotes the cultural consolidation of society.

Key words: Ukrainian-language media discourse, media discourse, media linguistics, value- and meaning-based orienteers, communicative models.

Постановка проблеми. Сучасне україномовне медіамовлення перебуває у стані глибокої структурної та змістової трансформації. Повномасштабна російська агресія, остаточне витіснення російськомовного контенту з легального поля та стрімкий розвиток цифрових платформ (YouTube, Spotify, Telegram та інших) кардинально змінили функціональне призначення медіатексту. Мовлення в ефірі вже не є лише способом передачі інформації – воно перетворилося на ключовий інструмент інформаційної безпеки, національної консолідації та формування ціннісного базису суспільства.

Особливо важливо залучати до дослідження україномовного медіамовлення здобувачів журналістики, адже ці зміни окреслюють новий професійний виклик. Традиційний підхід до редагування, орієнтований переважно на постопераційне виправлення писемного тексту, виявляється недостатнім у реаліях багатоплатформності та прямоефірного мовлення. Сучасний магістр-журналіст має володіти навичками експрес-редагування усного мовлення, розуміти специфіку комунікаційних моделей на різних майданчиках і вміти адаптувати той самий змістовий імператив під вимоги як строго регламентованого інституційного мовлення (наприклад, «Суспільне Мовлення»), так і гнучкого авторського цифрового дискурсу (наприклад, YouTube-проєкти «Української правди»). Отже, постає гостра потреба в теоретичному осмисленні цих трансформацій і створенні на їхній основі відповідного дидактичного інструментарію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні дослідження українського медійного мовлення демонструють перехід від його розгляду переважно як системи нормативних і стилістичних засобів до осмислення як динамічного комунікативного середовища. О. Маленко характеризує український медійний дискурс як простір мовних трансформацій і нових комунікативних практик (Маленко, 2024). Такий підхід дає підстави розглядати подкастове мовлення як специфічну форму усної медіакомунікації, у якій поєднуються нормативність, розмовність, персоналізація та діалогічність.

Теоретичне підґрунтя для такого аналізу становлять праці Л. Шевченко та Д. Сизонова, які розглядають медіалінгвістику крізь призму функціонування мовних засобів у масовій комунікації (Шевченко, Сизонов, 2025). Д. Сизонов акцентує функціональний потенціал мовних одиниць у медійному середовищі (Сизонов, 2023), що дозволяє аналізувати мовлення не лише з погляду нормативності, а й з урахуванням його комунікативного призначення. Водночас ці підходи потребують конкретизації щодо сучасного подкастового формату як різновиду усної цифрової медіакомунікації.

Аксіологічний вимір медіамовлення представлено в дослідженні Г. Шаповалової, яка розглядає оцінність як важливий маркер ціннісних орієнтирів медіадискурсу (Шаповалова, 2025). Соціолінгвістичний аспект доповнюють

праці Л. Масенко, присвячені мовній ситуації, мовній поведінці та сучасним мовним процесам в Україні (Масенко, 2020). Ці підходи дають змогу врахувати соціокультурний та ціннісний контекст українськомовного медіамовлення, однак недостатньо розкривають специфіку безпосередньої взаємодії учасників цифрового медіадискурсу.

Важливим для такого аналізу є дискурсивний підхід К. Серажим, яка визначає дискурс як соціолінгвальне явище та виокремлює його конститутивні, жанрово-стилістичні й семантико-прагматичні категорії (Серажим, 2003). Жанрову трансформацію медійного мовлення досліджує А. Чепорнюк, звертає увагу на розмовність, іронічність, емоційно-експресивний характер і активне використання стилістичних засобів в українському інфотейнменті (Чепорнюк, 2019). Однак характеристики інфотейнменту не можуть автоматично переноситися на подкаст, що актуалізує потребу в окремому емпіричному дослідженні цього формату.

Функціональний і культуротворчий виміри української мови в медіа представлені в дослідженнях О. Сербенської, узагальнених Л. Кузнєцовою, яка виокремлює державотворчу, культуротворчу, комунікативну та нормативну функції української мови в масмедіа (Кузнєцова, 2020). У сукупності розглянуті праці формують необхідне теоретичне підґрунтя для дослідження українського медійного мовлення, проте українськомовне подкастове мовлення як комплексний комунікативно-прагматичний і аксіологічний феномен залишається не досить дослідженим. Це зумовлює доцільність його аналізу з урахуванням мовної нормативності, розмовності, комунікативних моделей, ціннісних орієнтацій та специфіки взаємодії учасників.

Мета статті – виявити й охарактеризувати ціннісно-смислові орієнтири, комунікативні моделі й мовно-стилістичні особливості сучасного українськомовного медіамовлення, визначити його роль у культурній комунікації, трансляції суспільних цінностей і формуванні мовної та національної ідентичності в умовах цифрової трансформації медіапростору та повномасштабної війни.

Виклад основного матеріалу. Сучасне українське медіамовлення демонструє перехід від переважно нормативно-кількісного виміру мовної присутності до якісного виміру функціонування української мови як повноцінного інструменту публічної комунікації. В умовах усталення українськомовного медіапростору актуалізується дослідження не лише обсягу української мови в медіа, а й особливостей її функціонування: комунікативних моделей, мовленнєвих ролей, ціннісної семантики, експресивності, нормативності та способів конструювання взаємодії з аудиторією (Українська мова, 2026).

У сучасній медіалінгвістиці мова масмедіа розглядається як функціонально й комунікативно зумовлена система, характеристики якої визначаються не лише мовними нормами, а й жанром, форматом медіа, комунікативними цілями та специфікою взаємодії з аудиторією. Такий підхід уможливлює комплексний аналіз українськомовного подкасту як особливого різновиду медіакомунікації (Теорія медіалінгвістики, 2021).

У цьому контексті проведемо порівняльно-дискурсивний розбір двох контрастних медіамоделей: інституційно-суспільного мовлення («Суспільне Новини») і авторсько-мережевого інтернет-дискурсу («Українська правда»).

Щодо першої моделі пропонуємо аналіз відеофрагмента *«ЧАЛИЙ | Заява Зеленського про небо РФ | «Попередити – це зняти із себе відповідальність»* від «Суспільне Новини» (https://www.youtube.com/watch?v=1h70qDHfB9Y), який дозволяє простежити сучасні тенденції українського медіамовлення у форматі експертного інтерв'ю. Нижче наведено розбір за ключовими параметрами:

1. Ціннісні орієнтири та комунікаційна мова. Комунікація побудована навколо концепції державного суверенітету та правової аргументації (посилання на *Чиказьку конвенцію* та *Статут ООН* (4:21). Основний ціннісний вектор – деконструкція ворожих наративів (19:48) та перехід від емоційної реакції до професійної оцінки ризиків.

2. Комунікаційні моделі та ролі учасників: Використовується класична модель експерт – інтерв'юер.

– Експерт (Валерій Чалий) виконує роль аналітика, який переводить політичну площину в експертно-прикладну. Його мовлення характеризується впевненістю, використанням термінології (NOTAM, «роялті», «конвенція») та чіткою структурою думок (3:06).

– Інтерв'юер виконує роль модератора, який задає рамки обговорення (1:36), підтримує дискусію та переводить діалог у русло емоційної зрозумілості для глядача.

3. Лінгвістичний вимір. Мовлення є вільним, наближеним до розмовного (стилістичні ознаки телевізійного інтерв'ю), проте з використанням професійних англіцизмів, що є нормою для сучасної політичної аналітики в Україні (NOTAM, "destination", "business").

4. Типові помилки й особливості:

– лексичні вкраплення – подекуди помітна стилістична нерівність – поєднання високого аналітичного стилю з побутовими метафорами («рак свисне», «нап'ється», «ляпнув») (1:59, 25:29). Це, з одного боку, робить мовлення «живим» для аудиторії, а з іншого – знижує градус суто академічної дискусії;

– динаміка мовлення: темп швидкий, характерний для новинного формату, що іноді призводить до «ковтання» закінчень або повторів, проте це не заважає сприйняттю ключових смислів.

Загалом, даний приклад є показовим для українського інформаційного простору, де пріоритетом є не лише інформування, а й виховання правової культури громадян через пояснення міжнародних механізмів.

Друга модель презентована інтерв'ю *«Корупція в системі мобілізації / Хто впливає на обміни / Трибунал для РФ – ЛУБІНЕЦЬ | УП»* від «Української правди» (https://www.youtube.com/watch?v=1eXKWz5vFEw), вона є показовим прикладом сучасного українського суспільно-політичного медіадискурсу.

Продемонструємо аналіз його характеристик:

1. Ціннісні орієнтири та роль медіа. Інтерв'ю базується на цінностях відкритості, підзвітності влади та прав людини. Медіа в даному разі (*Українська правда*) виступає як «сторожовий пес демократії», що фокусується на критичних темах – мобілізації, корупції та соціальному захисті ветеранів (1:16:13).

2. Комунікаційна модель та ролі учасників. Використовується модель інтерв'ю-допит, або експертне розслідування. Журналістка *Тетяна Даниленко* має проактивну позицію: вона ставить незручні запитання, апелює до публічних скандалів і звинувачень, перетворює розмову на майданчик для публічної дискусії. Омбудсмен *Дмитро Лубінець* виступає в ролі державного менеджера, який намагається легітимізувати свою діяльність через публічність (1:27:50).

3. Комунікаційна мова та лінгвістичний вимір: офіційно-діловий стиль поєднується з елементами публіцистичного, а мова насичена термінологією (МГП, ТЦК, «верифікація», «спецтрибунал»). Використовується лексика з високим ступенем напруги («небезпечний рівень», «звірства», «катастрофічна ситуація»), що властиво медіамовленню під час війни.

4. Типові помилки й особливості:

– лексичні кальки, хоча мовлення загалом грамотне, у живій розмові трапляються сліди впливу іншомовних канцеляризмів («приймати участь» замість «брати участь» – приклад, що часто трапляється в усному мовленні);

– тавтології, зокрема в непідготовленому усному мовленні наявні повтори («проговорити <…> принципи функціонування цього треку, гуманітарного треку», 37:15);

– суржикові інтонації – відчутна висока динаміка мовлення, характерна для стресового стану, що є нормою для подкаст-форматів.

Порівняльний аналіз двох медіапродуктів засвідчує функціонування різних моделей сучасного українськомовного медіамовлення, які, попри спільну орієнтацію на суспільно значущу проблематику, реалізують різні комунікативні та ціннісно-смислові стратегії. «Суспільне Новини» репрезентує переважно інституційно-експертну модель, у якій домінують аргументованість, правова культура, суспільна відповідальність і прагнення до раціонального пояснення складних питань. Натомість «Українська правда» реалізує більш персоналізовану та критично-діалогічну модель, орієнтовану на публічну підзвітність, відкритість, проблематизацію діяльності владних інституцій і безпосередню взаємодію з аудиторією. Відповідно різниться і характер мовної реалізації: від стриманішого експертно-аналітичного мовлення з уживанням професійної термінології до більш емоційного, розмовного й оцінного дискурсу. Водночас обидві моделі демонструють спільну тенденцію до поєднання нормативності української мови з елементами живого усного спілкування, що забезпечує доступність медіаконтенту та посилює його комунікативний вплив. Отже, сучасне українськомовне медіамовлення постає не як уніфікована мовна практика, а як сукупність різних моделей культурної

комунікації, у яких мовні засоби безпосередньо пов'язані зі способом репрезентації суспільних цінностей, роллю медіа та характером взаємодії з аудиторією.

Висновки. Проведене дослідження дає підстави розглядати сучасне українськомовне медіамовлення як складний соціокультурний феномен, функціонування якого виходить за межі передавання інформації. В умовах цифровізації медіапростору та повномасштабної війни українська мова в медіа набуває виразного культуротворчого, ідентифікаційного та консолідаційного потенціалу, стає одним із важливих засобів репрезентації суспільних цінностей і формування спільного смислового простору.

Порівняльний аналіз медіапродуктів «Суспільного Мовлення» та «Української правди» засвідчив функціонування різних, але взаємодоповнювальних комунікативних моделей. Інституційно-суспільна модель орієнтована на суспільний інтерес, достовірність, експертність, правову культуру та відповідальність медіа. Авторсько-мережева модель виразніше актуалізує відкритість, критичність, публічну підзвітність, персоналізацію та безпосередню взаємодію з аудиторією. Водночас обидві моделі демонструють тенденцію до діалогізації та персоніфікації медійної комунікації.

Лінгвістичний аналіз засвідчив поєднання нормативної української мови з елементами розмовності, експресивності, оцінності, професійної термінології та іншомовних лексичних вкраплень. Такі особливості не завжди можуть кваліфікуватися як порушення мовної норми, оскільки значною мірою зумовлені жанром, форматом і характером усної медіакомунікації. Водночас вони потребують професійного редакторського контролю, особливо в частині лексичної точності, стилістичної доречності та відповідності комунікативній меті.

Встановлено, що ціннісно-смисловий потенціал медіамовлення реалізується через оцінну лексику, метафоризацію, тематичний добір, способи постановки запитань і формулювання відповідей, а також через характер взаємодії журналіста, експерта та аудиторії. Отже, мова сучасного українського медіа не лише відображає суспільні процеси, а й бере активну участь у їх інтерпретації та культурному осмисленні.

Перспективи подальших досліджень убачаємо в розширенні емпіричної бази за рахунок аналізу різних цифрових форматів, зокрема подкастів, відеоблогів і мультимедійних проєктів, а також у розробленні комплексної моделі оцінювання ціннісно-смислових, комунікативних і лінгвістичних характеристик українськомовного медіамовлення.

Список використаних джерел:

Башманівська Л. (2025). Особливості медіатексту в сучасному інформаційному просторі. *Вісник Книжкової палати*, 5, 15–20.

Кузнєцова О. (2020). Синкретизм медіалінгвістичних досліджень професора Олександри Сербенської. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Журналістика*, 4, 192–198. https://doi.org/10.23939/sjs2020.01.192

Маленко О. (2024). Мовні траєкторії українського медійного дискурсу в дослідницьких завданнях медіалінгвістики. *Стилістика модерного часу : колективна монографія до ювілею заслуженого діяча науки і техніки України, чл.-кор. НАН України, д-ра філол. наук, проф. Л. Шевченко*. Київ : Ліра-К. С. 69–88.

Масенко Л. (2020). Мовна ситуація України з погляду соціолінгвістів. *Дивослово*, 10, 24–26. URL: https://ekmair.ukma.edu.ua/handle/123456789/19593

Серажим К. (2003). Дискурс як соціолінгвальний феномен сучасного комунікативного простору (методологічний, прагматико-семантичний і жанрово-лінгвістичний аспекти: на матеріалі політичного різновиду українського масовоінформаційного дискурсу) : дис. ... докт. філол. наук : 10.01.08. Київ, 2003. 408 арк.

Сизонов Д. (2023). Терміносистема сучасної медіалінгвістики в міждисциплінарних контактах. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика*, 46, 100–111. https://doi.org/10.17721/APULTP.2023.46.100-111

Теорія медіалінгвістики : підручник / Л. Шевченко, Д. Сизонов ; за ред. Л. Шевченко. Київ : ВПЦ «Київський університет», 2021. 214 с.

Українська мова на радіо і телебаченні – результати моніторингу Національної ради (2026). Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. URL: https://webportal.nrada.gov.ua/ukrayinska-mova-na-radio-i-telebachenni-rezultaty-monitoryngu-natsionalnoyi-rady/

Чепорнюк А. (2019). Інфотейнмент як неожанр медійної комунікації: функціонально-стилістичний аналіз. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика*, 37, 124–140. https://doi.org/10.17721/APULTP.2018.37.124-140

Шаповалова Г. (2025). Лінгвостилістичні акценти в сучасному українському медіамовленні. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Філологія*, 4 (18), 189–194. https://doi.org/10.32689/maup.philol.2025.4.25

References:

Bashmanivska, L. (2025). Osoblyvosti mediatekstu v suchasnomu informatsiinomu prostori [Features of Media Text in the Modern Information Space]. *Visnyk Knyzhkovoi palaty*, 5, 15–20. [in Ukrainian].

Kuznietsova, O. (2020). Synkretyzm medialinhvistychnykh doslidzhen profesora Oleksandry Serbenskoi [Syncretism of Media Linguistic Studies by Professor Oleksandra Serbenska]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika". Seriia: Zhurnalistyk,* 4, 192–198. https://doi.org/10.23939/sjs2020.01.192 [in Ukrainian].

Malenko, O. (2024). Movni traiektorii ukrainskoho mediinoho dyskursu v doslidnytskykh zavdanniakh medialinhvistyky [Language Trajectories of Ukrainian Media Discourse in Research Tasks of Media Linguistics]. In *Stylistyka modernoho chasu: kol. monohrafiia do yuvileiu zasluzhenoho diiacha nauky i tekhniky Ukrainy, chl.-kor. NAN Ukrainy, d-ra filol. nauk, prof. L. Shevchenko* [Stylistics of Modern Times: Collective Monograph Dedicated to the Anniversary of the Honoured Worker of Science and Technology of Ukraine, Corresponding Member of the National Academy of Sciences of Ukraine, Doctor of Philology, Professor L. Shevchenko] (pp. 69–88). Kyiv : Lira-K [in Ukrainian].

Masenko, L. (2020). Movna sytuatsiia Ukrainy z pohliadu sotsiolinhvistiv [The Language Situation in Ukraine from the Perspective of Sociolinguists]. *Dyvoslovo*, 10, 24–26. Retrieved from: https://ekmair.ukma.edu.ua/handle/123456789/19593 [in Ukrainian].

Serazhym, K. (2003). *Dyskurs yak sotsiolinhvalnyi fenomen suchasnoho komunikatyvnoho prostoru (metodolohichnyi, prahmatyko-semantychnyi i zhanrovo-linhvistychnyi aspekty: na materiali politychnoho riznovydu ukrainskoho masovoinformatsiinoho dyskursu)* [Discourse as a Sociolinguistic Phenomenon of the Contemporary Communicative Space (Methodological, Pragmatic-Semantic and Genre-Linguistic Aspects: Based on the Political Variety of Ukrainian Mass Information Discourse)]. Doctoral dissertation, specialty 10.01.08. Kyiv, 408 p. [in Ukrainian].

Syzonov, D. (2023). Terminosystema suchasnoi medialinhvistyky v mizhdystsyplinarnykh kontaktakh [Terminological System of Contemporary Media Linguistics in Interdisciplinary Contacts]. *Aktualni problemy ukrainskoi linhvistyky: teoriia i praktyka*, 46, 100–111. https://doi.org/10.17721/APULTP.2023.46.100-111 [in Ukrainian].

Shevchenko, L., & Syzonov, D. (2021). *Teoriia medialinhvistyky* [Theory of Media Linguistics]. L. Shevchenko (Ed.). Kyiv: VPTs "Kyivskyi universytet", 214 p. [in Ukrainian].

Natsionalna rada Ukrainy z pytan telebachennia i radiomovlennia (2026). Ukrainska mova na radio i telebachenni – rezultaty monitorynhu Natsionalnoi rady [The Ukrainian Language on Radio and Television: Results of the Monitoring by the National Council]. Retrieved from: https://webportal.nrada.gov.ua/ukrayinska-mova-na-radio-i-telebachenni-rezultaty-monitoryngu-natsionalnoyi-rady/ [in Ukrainian].

Cheporniuk, A. (2019). Infoteinment yak neozhanr mediinoi komunikatsii: funktsionalno-stylistychnyi analiz [Infotainment as a New Genre of Media Communication: Functional and Stylistic Analysis]. *Aktualni problemy ukrainskoi linhvistyky: teoriia i praktyka*, 37, 124–140. https://doi.org/10.17721/APULTP.2018.37.124-140 [in Ukrainian].

Shapovalova, H. (2025). Linhvostylistychni aktsenty v suchasnomu ukrainskomu mediamovlenni [Linguostylistic Accents in Contemporary Ukrainian Media Speech]. *Naukovi pratsi Mizhrehionalnoi Akademii upravlinnia personalom. Filolohiia*, 4 (18), 189–194. https://doi.org/10.32689/maup.philol.2025.4.25 [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 08.08.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 28.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.10.2026